

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

Η ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ XXXVII, ΟΙ
ΓΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ στρατηγοί ὁμως
δὲν ἔδωσαν ση-
μασία στὰ λόγια τοῦ Ἀλκιβιάδη
καὶ στὶς συστάσεις του νὰ μεταφέ-
ρουν τὸ στόλο τους στὴ βάση τῆς

Σηστός. «Ο Τυδίδης(1) μάλιστα τον διάδοξε προσηλυτίτα 1' αποσυρθεί λέγοντας τον πως άλλοι πιά διοικούσαν το στρατό και όχι εκείνος. Ο 'Ακκιδάβης, που υπομόχνησε κιόλας κάποια προβοδάκια στον Τυδίδα, τον αποστράφηκε, στήθηκε 1' αναγνώρισε. Στους κενούς ρυφάριους του στρατοπέδου που τον ξεροβοδάσαν άκουσκούς πως, αν δεν τον είχαν εξετείλει έτσι οι στρατηγοί, αυτός μέσα στ' λίγες μέρες 1' ανάγκαζε τους λακιδάβονιους 1' αθέλα 1' τους να συνάγαν τον στρατό και να τον έβγαζαν από τα καρέτια τους. Οι υποσχέσεις του αυτές στ' άλλους φαγίκα φεμερνορνοί, άλλοι όμως έβγαινε βρήκαν πραγματοποίησιμες, στην περίπτωση που έγοντας μαζί του πολλούς θράκες(2), εξάσκησαν τον Τυδίδα, τον έβγαζαν από τα ιππασία 1' θέ με υποδοχή τους 1' ακαβασιμονίους απ' τη στερια και 1' αναστάσανε το στρατοπέδο τους. Και το ότι σωστά έπρόβλεπε ο 'Ακκιδάβης τα σφάλματα των 'Αθηναίων, από επέδωσάωθής χωρίς άρνονταίς από την πράξη. Ο Τυδίδης, που έβγαζε τον στρατό φαγίκα και ανεπέντατο, ο Λύσανδρος, μονάχα όγτώ τριήρεις με τον Κόνωνα(3) γλυτώσανε οι οπλοπολίτες λίγο παρακάτω από διακρίσεις πιστότητα αιμαλώτους. Από τα πληρώματα τους ο Λύσανδρος έβγαζε τον στρατό και τον έβγαζε και τους Εσράφ(4). Σί λίγων καιρό(5) κυρίεψε και την 'Αθήνα. Έκαψε το στόλο τους και γκρέμισε τα Μακρά Τείχη(6).

Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ "Υστερ' ὅτι αὐ-
ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ τὰ ὁ Αλκιβιά-
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΛΑ-δης φ. ἐβ. ἠθε-
ΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ἰταλ. αὐτ.

ριγισμένη από τον πόνο, η
 βασίλισσα πιά, και τήρησε την Εβί-
 λια(7), παίρνοντας μαζί της πο-
 λλούς θησαυρούς, κουβαλώντας άλ-
 λους πολλούς και έχοντας πάρει
 ακόμα περισσότερους στο κάτοιο
 της. Τότε έγινε όλη η βασιλεία
 θύνη από φόβος, όπως ένα μί-
 α μέρος της περιουσίας και
 και ρημάτων από τους εκεί Θρά-
 κες(9), αποφάσισε να τραβήξει
 προς τον Αρταξέρδη(10), έχοντας
 τη γνώμη πως θα τον έβρισκε
 ευνοϊκό. Τότε ο βασιλιάς, που
 στούλη(11) ο μονάρχης, αν τον έ-
 δοκίμασε, και φωνώντας προς
 το κίνητρο της πράξης του είπαν
 άνω από κείνον· γιατί δεν θα πρό-
 σέχες τις υπηρεσίες του ενάντια
 στον βασιλιά σου, όπως ο Θε-
 οστοκλής, αλλά θα τον έβρισκε
 συνδρομή του βασιλιά για την πα-
 τριδα κι ενάντια στους εχθρούς

της (12). Νομίζοντας κιόλας πως ο Φαρνάβζος (13) πρόθυμα θα του παραχώρουσε τα μέσα και την εξασφάλιση του ταξιδιού, πήγε να τον βρεί στη Φρυγία, όπου και έμεινε στην αυλή του κολακεύοντας εκείνον και ζώντας ο ίδιος μέσα σε τιμές.

Ο ΛΑΟΣ ΜΕΤΑ- XXXVIII. ΟΙ
ΝΟΕΙ 'Αθηναῖοι αἰσθᾶ

νούνταν δυσφορία, όταν όμως ο Αλκibiades τους απείλησε με τον πόλεμο, οι Αθηνοί βιάζονταν την πόλη στους 30 τυράννους, τωρα που η κατάσταση είναι χαμηλή, τους ήρθε στο νου ο στασιασμός και δεν τους καμνάν όταν είναι καιρός να σωθούν. Ο Αλκibiades λοιπόν τα μαλλιά τους τα άρπάζει και τους λέει τις απειρές τους, που απ' όλες μεγαλύτερη λογάριζαν η δεύτερη καταφορά τους προς τον Άλκιβιαδή. Τον είχαν απομακρύνει χωρίς να τους φταίξει σε τίποτε και τους έλεγαν απ' τον Αλκibiades ότι τους ήχασαν πρόνοιας, γιατί τον καράβιζε, στήριξαν την πόλη τον Ικανώτορα και γενναϊότερο στρατάρχη της (14). Αυτόσο, με την τωρινή τους δυστυχία, τρεμφοίμεν κάποια ελπίδα, πως όσο βρισκόμαστε κοντά στον Άλκιβιαδή, τόσο θα χαθεί τα πάντα για τους Αθηένους. Ούτε στην πρώτη του έκταξη έλεγαν - προτίμησαν να μείνουν στην άρρενεια και τη γαλήνη, ούτε χαρά, απ' τη θέση του είναι κάπως διαφορετική θα μπορούμε να γράψουμε, αλλά ουσία είναι η ίδια και η προέλευση του 30 τυράννων, και δεν ήταν ασυνήκιο να τρέφονται με πορνομάνη ομορρο το πλῆθος, όσοι μαζεύουν πως και οι κορμάρητες και γινώσκονταν για τον πόλεμο, και ο Αλκibiades τους έλεγε ότι πολλή ουσία ήταν το κάνουν και τα γυναικεία ελπίδια.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ   Στο τέλος ο
Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ   Κριτίας(15) εί-
ΤΟΥ.   σηγήθηκε στ'ό

[illegible]

Ο ΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΧΧΧΙΧ. Ὁ Λύ-
ΒΓΑΙΝΟΥΝ σαντρος λοιπὸν
διαβίβασε τὴ δι-
αταγὴ στὸ Φαρνάβαζο μὲ τὴν ἐν-

πολὴ τὴν ἡμέλειαν. Ἐκείνους ἀνάθεσι αὐτῇ τῇ φρονιτίᾳ στον ἄδερφό του τὸ Μαργαρίο καὶ στὸ θεῖο του τὸ Σουσαυβέρ. Ἐκείνη τὴν κοπέλῃ τὸ Ἀλκιεῖδις ἔτυχε νὰ καλοῦται οἱ μὲν κωμωπλοῖ τῆς θρησκείας ἔχοντας μαζί του τὴν ἑταιρεία του καὶ ἄλλοι εἶδαν στὸν ὕμνο του τὸν ἄλκιον ἄνθρωπο καὶ τὴν πῶς τάχα φορεῖται τὰ ρούχα τῶν κριτῶν, ἐνῶ ἐκείνη κρατῶντας τὴν ἀγκαλιά της τὸ κεφάλι τὸν ἔδεσε τὸ πρόσωπό του μὲ φαιδιά. Σὺμφωνα μὲ ἄλλην ἐκδοχὴ ὀνειρεύεται πῶς οἱ ἄνθρωποι τῶν ἡμερῶν του ἀποκεφαλίζουν καὶ ἀποκεφαλίζονται ἀπὸ τὸν ἄλκιον καὶ τὸν ἄλκιον ἀποκεφαλίζουν καὶ ἀποκεφαλίζονται ἀπὸ τὸν ἄλκιον πῶς τὸ θῆριο αὐτοῦ παρουσιάζεται μολὶς λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Λ Ε ΠΤΟΜΕΡΕΙ- Έκείνοι που
ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑ- στάλθηκαν να
ΝΑΤΟ ΤΟΥ τὸν σκοτώσουν

δὲν τὸλμήσαντες
μπούσαν μέσα, παρὰ τὸ περικύ-
κλῳσαν τὸ στήσι καὶ ἔβαλαν φωτιά.
Μόλις τὰ πνεύρα εἴπωσαν οἱ Ἀλκι-
μάντες ὅτι τὸ πνεύμα τὸ ἅγιον ἔ-
ρχεται καὶ τὰ σπράγματα τοῦ κα-
τὰρχει μέσθ' στή φωτιά. Ὁ ἴδιος,
τὸν λύνοντας μέτ' τὴν πλεονάζου-
σα τὸν χερὶ, τραυνοῦνται μέτ'
ὅλοιο τὸ μαχαίρι, πέρασε μέσα ἀπ'
ἐκείνου τοῦ σώματος καὶ ἔβη καί
καὶ πρὶν οἱ φίλους τοῦ κἀκόνου
τὰ ῥούφα. Οἱ Βαρβαροὶ, μόλις τὸν
εἶδαν ἔβω σκορπιστήκανε. Κονάνας
τοὺς δὲν τολμήσαν τὸν ἐν περικει-
μένῳ νὰ βάρησι κατὰ χεῖρας μαζί του,
ἀπὸ τὸν φόβον τὸν ἔβωσαν ἀπὸ τὴν
ἀρτίαν καὶ τὸν πὺρινον ἀκόντια
καὶ βέλη. Ὅταν τὸν ἀφάρσαν ἔτσι
στὸν τόπο καὶ ἀναχώρισαν οἱ Βαρ-
βαροὶ, τὴν τιμάνον σπύκωσ' τὸν κ-
ρὸ καὶ φάον τὸν τῆλε καὶ τὸν ἐ-
κείνου τὸν ἔβωσαν τὸν ἑσπέρησαν
τὸν ἔκαθε ὅσο τὴν ἐσπέρησαν οἱ
περιστάσεις, λαμπρὰ κηρίδια καὶ
ἀντέδια τοῦ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔνε-
πώ εἰταν ἡμέτερα τῆς Λαϊσὸς (17)
πρὸς τὴν ὁμοίαν Κονίνθια, μὴ
πρὸς τὴν ὁμοίαν τὴν Σέκελη, ἀλλ'
σπλάσθ' ἀπὸ τὸ ὕψος, γὰρ μὴ
πολλοῦσε τὰ τὴν Σέκελη.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΤΕ-
ΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ
ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ

θαγάτων του Ἀλκιβιάδου, ὑποστη-
ρίζοντες ὡστόσο πᾶς δὲν εὐθύνον-
ται γὰ' αὐτὸν οὔτε οἱ Φαρναβάζοι,
οὔτε οἱ Ἀσιστορες οὔτε οἱ Λακεδαι-
μόνιοι καὶ πᾶς οἱ αἰτίες τοῦ γαμοῦ
τοῦ εἶπαι γ' ἴδιος οἱ Ἀλκιβιάδεις.
Εἶπε διαβηθεῖσι μὴ κοπέλα ἀπὸ
καλὸ σπῆτι καὶ ζῶσε μετ' ἑτης. Τ'
ἀδέρφει τῆς θῶας δὲν ἀνέστη.
αὐτὴ τὴν προσβολὴν καὶ ἐβαλὼν τὴν
νύμφα φωτῆα στὸ σπῆτι θοοῦ κατοί-
κουστος οἱ Ἀλκιβιάδεις. Καὶ τὸν ἐ-
σκότωσαν, ὅπως ἀναφέρει παραπάνω,
καθὼς φηδύσει νὰ γλυτώσει
μὲς ἀπ' τὴ φωτιά.

ΤΕΛΟΣ

(1) Βλ. σχη. 17 της προηγούμενης συν-
έχειας.

(2) Ὁ στρατηγὸς Κόνωνας, γιὸς τοῦ Τιμόθεου, καὶ τοῦς ἰκανότατος στρατιωτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ἐμφανίζοντας καὶ τὴν καταπλοὴν τῶν Αἰγύπτου Ποταμῶν, εἵληψεν ἄλλοι κοινὰ καὶ παλαιὰ τῆς Κόπρου ἑλπίσματα. Ἐλθόντας καὶ ἐμπροσθέντι τὴν πατριδα τοῦ, ἔβριε ἐνοχλησάμενος τοῦ περὶ τοῦ στόλου καὶ καταπλοῦς τοῦ ναυτικῆς τῶν Ἀλεξανδρινῶν τῶν Κνίδος τῆς Καρίας. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀγρότητα τὸν ἐπισημῶς ἐμπροσθέντι τοῦ μεγάλου πατριωτικῆς ἐμφανιστοῦ τοῦ.

(4) Οι νόμοι τοῦ πολέμου εἴταν τότε, σὲ ὁρισμένα τουλάχιστο σημεῖα σκληρότεροι ἀπὸ τώρα.

(6) Αὐτὰ συνδύαζε τὴν πρωτεύουσα μὲ
τὴν Πάριον. Τὸ ἄλλο μὲν ἔμελλε νὰ

τόν Παιρατή. Τ' ἀνοικοδόμησε ἀργότερα ὁ
Κόνηνας μὲ χρήματα τοῦ οὐτάτην Φαρ-
ναβάρου.

(9) Προβλέπεται εξέταση για τους συνο-

(10) Ὁ Ἀρταξέρξης μεγαλύτερος ἀ-
δερφὸς τοῦ Κύρου, πολέμησε μαζί του στὰ
Κούναξα, ὅπου νίκησε τοῦ ἀντιπάλου
του καὶ παίρνοντας τὸ θρόνο βασίλεψε στὴν
Περσία ὡς τὸ 362.

[illegible]

(13) Καὶ ὁμοίως ἔπραξε νὰ θυμῶται πρὸς
ἐνταυταῖα ἀποκαταστάσεις πρὸς τὸν

συνάρτηση στο πεδίο της μάχης (βλ. κερ.
28, 29 και 30) και πώς έκτελεσε τα θα
ναύα

(14) Ἐννοεῖ τότε ποὺ μὲ τὴν ἥτις τοῦ

Ἀντίοχου, τὸν κήψην ἀπὸ στρατηγὸς, ἀ-
ναγκάσαντος αὐτὸν νὰ καταφύγει εἰς Βιθυνίαν.
(15) Γλ' αὐτὸν ἐπαύριον αὐτὸν ἀνέστησαν

να καλὸ φυσικὸ
ρέπει νάχει τὸ
να, ἂν ἴσως καὶ
ς κάνει διπλό

καὶ ἐπὶ τῶν κληρῶν
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
τοῦ καὶ ὁ. τοῦ ἐβραίου
τῶν κληρῶν.
(Στ. 955-6)

στέκου μακριά
ὅπως ὁ διάολος
λέει ὁ λόγος,

ἀνθρώπων καὶ αἰ
μὴν τὸν καὶ

πάντα του σώματος
κατὰ λογίαν.
(Στ. 113—4)

ουστει ἀκόμα τὸ

ὁ ἀνέκδοτος εἰς αὐτὴν
ἔστη.